

И страсти, и любовь; нито онуй блаженство,
 Което състои въ ламтежъ къмъ съвършенство,
 Въ свободни устреми, въ възвишени мечти
 За слава, за добро..., и въ подвизи свети,
 И въ гордото онуй мъжественно съзнание
 За нашата во свѣта задача и призванье!

Така. И що отъ туй, че мжитѣ, скръбта
 Намъ всѣки свѣтълъ часъ отравятъ на свѣта?
 Че нашия пѣть е вече верига отъ съмненья,
 Несбжднати мечти, измами, заблужденья...
 Че пладнята минà, че блиско е нощта,
 Когато ще: прости! да кажемъ на свѣта,
 На синиятъ лазуръ, на слънце, на земята, —
 Тазъ люлка жалостна на злото, на теглата!
 Ехъ, толкосъ по-добрѣ. Законъ неотмѣнимъ
 Виси възъ сички насъ и сички ще платимъ
 Давѣта си на скръбта, на тлѣнна си природа,
 И гробѣтъ е исходъ къмъ вѣчната свобода,

Дѣца! Вий, чийто викъ и музика въ смѣха
 И жизнерадосность смутихъ ми духа —
 И вий ще стигнете възъ она грѣзвъ прѣдѣлъ,
 Кога живота ви ще има смисълъ, цѣль,
 И крѣгозоръ широкъ открие се пѣрдъ вази,
 Богатъ съ вълнения, съсъ други вече талази...
 И съ нови жажди тамъ, и мъки, и мечти
 Сърдцето ви горкò безумно затупти...
 Когато любовта — даръ лють и благодатенъ,
 На всяка жива тварь отъ Вишния испратенъ,
 У вази заяви велики си права,
 И въ вашитѣ сърдца и въ вашата глава
 Новъ богъ се втцари и новъ ви миръ посочи,
 И страсть, любовь, тѣга... засвѣтатъ въ ваш'тѣ очи...
 Дѣца! ще дойде часъ — не е той тѣй далечъ —